

Αριθμός απόφασης 131/2015
(Αριθμός κατάθεσης αίτησης 1704/390/22-10-2014)
ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΚΑΤΕΡΙΝΗΣ
(Διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων)

Αποτελούμενο από τη Δικαστή Μαριέττα Μαυρή, Πρόεδρο Πρωτοδικών, που ορίστηκε από την Πρόεδρο Πρωτοδικών, χωρίς τη σύμπραξη Γραμματέως.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 19^η Μαρτίου 2015, για να δικάσει τη με αριθμό κατάθεσης 1704/390/22-10-2014 αίτηση ασφαλιστικών μέτρων, με αντικείμενο τον προσωρινό καθορισμό εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και την προσωρινή επιδίκαση απαίτησης δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων, μεταξύ:

ΤΗΣ ΑΙΤΟΥΣΑΣ : Εδρεύουσας στον Δήμο Φιλοθέης Αττικής, Λεωφόρος Μεσογείων αριθμός 231, αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρίας με την επωνυμία «ΓΕΑ – GRAMMO – ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ, ΕΝΙΑΙΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΤΟΥ ΣΥΓΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ/ ΕΚΤΕΛΕΣΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ» και το διακριτικό τίτλο «ΓΕΑ – GRAMMO – ΕΡΑΤΩ, ΑΠΟΛΛΩΝ», όπως νομίμως εκπροσωπείται, η οποία παραστάθηκε δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της Χαράλαμπου Καραμανίδη (Δ.Σ. Κατερίνης – ΑΜ 200) και κατέθεσε σημείωμα.

ΤΩΝ ΚΑΘ' ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ : 1)

οδός

γωνία, 2)

κατοίκου

και 3) Ομόρρυθμης εταιρίας

με την επωνυμία

που εδρεύει

στο

στην παραλιακή οδό

και εκπροσωπείται νόμιμα, εκ των οποίων οι

πρώτος και τρίτη δεν παραστάθηκαν και ο δεύτερος παραστάθηκε αυτοπροσώπως.

Η αιτούσα ζητεί να γίνει δεκτή η από 19-9-2014 αίτησή της περί προσωρινού καθορισμού εύλογης αμοιβής για χρησιμοποίηση υλικών φορέων ήχου και προσωρινής επιδίκασης απαίτησης δικαιούχων συγγενικών

δικαιωμάτων, που κατατέθηκε στη Γραμματεία αυτού του Δικαστηρίου και προσδιορίστηκε δικάσιμος η 08-01-2015 και μετά από αναβολή η στην αρχή της παρούσας αναφερόμενη.

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης ο πληρεξούσιος δικηγόρος της αιτούσας κατέθεσε το σημείωμά του, ανέπτυξε τους ισχυρισμούς του και ζήτησε να γίνουν δεκτοί.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης στο ακροατήριο, η αιτούσα με δήλωσή της δια του πληρεξούσιου δικηγόρου της, η οποία καταχωρίσθηκε από τη Δικαστή αυτού επί του δικογράφου της αίτησης λόγω μη τήρησης πρακτικών στη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, παραιτήθηκε παραδεκτά του δικογράφου της αίτησης ως προς τους πρώτο και τρίτη καθ' ων και ως προς αυτούς θεωρείται αυτή ότι δεν ασκήθηκε (άρθρ. 294, 295 παρ. 1 και 297 ΚΠολΔ).

Ο νόμος 2121/1993 προστατεύει τις βασικές κατηγορίες δικαιούχων συγγενικών δικαιωμάτων αναγνωρίζοντας στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και στους παραγωγούς, σε κάποιες περιπτώσεις, το αποκλειστικό και απόλυτο δικαίωμα να επιτρέπουν ή να απαγορεύουν ορισμένες χρήσεις των εισφορών τους και σε άλλες περιπτώσεις ένα απλά ενοχικό δικαίωμα. Ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες είναι, κατά την ενδεικτική απαρίθμηση διάφορων κατηγοριών στο άρθρο 46 παρ. 1 του παραπάνω νόμου, τα πρόσωπα που ερμηνεύουν ή εκτελούν με οποιοδήποτε τρόπο έργα του πνεύματος, όπως οι ηθοποιοί, οι μουσικοί, οι τραγουδιστές κ.λ.π., ενώ παραγωγοί υλικού φορέα ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας είναι, κατά το άρθρο 47 παρ. 2 του ίδιου νόμου, το φυσικό ή νομικό πρόσωπο με πρωτοβουλία και ευθύνη του οποίου πραγματοποιείται η πρώτη εγγραφή σειράς ήχων μόνο ή εικόνων με ή χωρίς ήχο. Όταν ο νόμος καθιερώνει δικαίωμα εύλογης αμοιβής ο δικαιούχος έχει μόνο το ενοχικό δικαίωμα να ζητήσει εύλογη αμοιβή από τους χρήστες. Στο άρθρο 49 του Ν. 2121/1993 καθιερώνεται δικαίωμα εύλογης αμοιβής υπέρ των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών των οποίων η ερμηνεία ή η εκτέλεση έχει εγγραφεί στον υλικό φορέα καθώς και των παραγωγών των υλικών αυτών φορέων, όταν ο υλικός φορέας ήχου ή εικόνας ή ήχου και εικόνας που έχει νόμιμα εγγραφεί

χρησιμοποιείται για ραδιοηλεκτρονική μετάδοση με οποιονδήποτε τρόπο ή για παρουσίαση στο κοινό. Η αμοιβή αυτή είναι ενιαία από την άποψη ότι πληρώνεται μία φορά από τον χρήστη και κατανέμεται μεταξύ των δύο κατηγοριών δικαιούχων και μάλιστα εξ ημισείας (άρθρο 49 παρ.3 Ν. 2121/1993). Το ενιαίο της εύλογης αμοιβής σημαίνει ότι προσδιορίζεται το συνολικό ποσό αυτής και για τις δύο κατηγορίες δικαιούχων με την ίδια απόφαση και ότι δεν μπορεί να οριστεί χωριστά το ποσό αυτής για κάθε κατηγορία δικαιούχων και μάλιστα σε διαφορετικό ποσό από εκείνο που ορίζει ο νόμος, όχι όμως ότι καθιερώνεται αδιαίρετο της αμοιβής, αφού ο ίδιος ο νόμος διαιρεί αυτήν και ορίζει το μέρος της που ανήκει σε κάθε δικαιούχο. Άλλωστε ως προς το μέρος της που ανήκει στους παραγωγούς η αμοιβή εκχωρείται σε τρίτους, όπως επίσης μπορούν αυτοί να παραιτηθούν από την αξίωση. Η είσπραξη και διαχείριση της εύλογης αμοιβής ανατίθεται υποχρεωτικά (άρθρο 49 παρ.2 Ν.2121/93) στους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πρέπει να διαπραγματεύονται, να συμφωνούν τις αμοιβές, να προβάλλουν τις σχετικές αξιώσεις και να εισπράττουν την αμοιβή από τους χρήστες. Αυτό γίνεται διότι η φύση των πραγμάτων καθιστά αναγκαία τη συλλογική διαχείριση, δεδομένου ότι η είσπραξη τέτοιου είδους αμοιβών από τον ατομικό δικαιούχο είναι πρακτικά ανέφικτη. Για την είσπραξη της εύλογης αμοιβής μπορεί κάθε κατηγορία ενδιαφερομένων να εκπροσωπείται από χωριστό οργανισμό συλλογικής διαχείρισης. Το ότι όμως η εύλογη αμοιβή καθορίζεται ενιαία για όλες τις κατηγορίες των δικαιούχων δεν προϋποθέτει αναγκαία και την άσκηση της αίτησης για τον καθορισμό της από όλους υποχρεωτικά τους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης των δικαιούχων αυτής, ιδιαίτερα για τον καθορισμό της από το δικαστήριο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Περαιτέρω, με την παράγραφο 1 του άρθρου 46 του Ν. 3905/2010 (ΦΕΚ Α 219/23.12.2010) προστέθηκε παρ. 6 στο άρθρο 49 του Ν. 2121/1993, σύμφωνα με το οποίο οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων, που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, μπορούν να συστήσουν ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων με σκοπό την είσπραξη της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που προβλέπεται στις

παραγράφους 1, 2 και 3 του παρόντος άρθρου. Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης που λειτουργούν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού αναθέτουν κατ' αποκλειστικότητα στον ενιαίο οργανισμό συλλογικής διαχείρισης την εξουσία να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων, κατά τη διάρκεια της λειτουργίας του, είναι ο μόνος αρμόδιος να διαπραγματεύεται, να συμφωνεί το ύψος της αμοιβής, να προβάλλει τις σχετικές αξιώσεις για την καταβολή, να προβαίνει σε κάθε δικαστική ή εξώδικη ενέργεια και να εισπράττει τη σχετική αμοιβή από τους χρήστες. Σε περίπτωση διαφωνίας μεταξύ των χρηστών και του ενιαίου οργανισμού συλλογικής διαχείρισης, το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής καθορίζονται από το μονομελές πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Οριστικά περί της αμοιβής αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο ύστερα από αίτηση του ενιαίου εισπρακτικού οργανισμού συλλογικής διαχείρισης. Ο ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης συγγενικών δικαιωμάτων ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών με αριθμό 15616/06-10-2011. Μόνοι εταίροι και μέλη του είναι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι προ της ίδρυσης του ενιαίου ως άνω οργανισμού λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και από κοινού διαχειρίζονταν και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του Ν.2121/1993, δηλαδή ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών. Η έγκριση λειτουργίας του ως άνω οργανισμού έγινε με την από 09-12-2011 και με αριθμό ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο με αριθμό 3245/30-12-2011 ΦΕΚ Β'. Από την ίδρυσή του δε και εφεξής αναστέλλονται οι αρμοδιότητες διαχείρισης και είσπραξης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, μελών του ενιαίου οργανισμού, για όσο χρονικό διάστημα λειτουργεί ο ενιαίος αυτός

νεοσύστατος οργανισμός με εξαίρεση μόνο τις εκκρεμείς δίκες, που έχουν ανοιχθεί με τα μέλη αυτά του οργανισμού κατά την ίδρυση αυτού, οι οποίες συνεχίζονται με τους αρχικούς διαδίκους μέχρι την αμετάκλητη περάτωσή τους. Εξάλλου, ο νόμος 2121/1993 στο άρθρο 55 παρ. 2 αυτού, καθιερώνει ένα τεκμήριο αναφορικά με την απόδειξη της νομιμοποίησης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης τόσο για την κατάρτιση συμβάσεων ή την είσπραξη αμοιβών όσο και για τη δικαστική προστασία των έργων. Σύμφωνα με αυτό, τεκμαίρεται ότι οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να συμβληθούν ή να ενεργήσουν δικαστικά για όλους τους πνευματικούς δημιουργούς και για όλα τα έργα, για τους οποίους ή για τα οποία δηλώνουν εγγράφως ότι έχουν αυτή την εξουσία. Το τεκμήριο είναι μαχητό και όταν γίνεται επίκλησή του σε δίκη κατά κάποιου τρίτου που χρησιμοποιεί το έργο χωρίς άδεια του οργανισμού ή δεν καταβάλλει την εύλογη αμοιβή, ο αντίδικος αυτός μπορεί να αποδείξει ότι η πραγματική αλήθεια είναι διαφορετική από την τεκμαιρόμενη. Περαιτέρω, κατά το άρθρο 57 παρ.1 του ίδιου νόμου «Οι οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης ή προστασίας δεν μπορούν, χωρίς να συντρέχει σπουδαίος λόγος ν' αρνηθούν σε ορισμένο δημιουργό την ανάληψη της διαχείρισης ή προστασίας εξουσιών που απορρέουν από το περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο της διαχείρισης του οργανισμού». Οι παραπάνω οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης είναι δυνατόν να διαχειρίζονται συγγενικά δικαιώματα και αλλοδαπών φορέων, δικαιούμενοι κατά το άρθρο 72 παρ 3 του Ν 2121/1993 να συνάπτουν συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους αντίστοιχους οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης της αλλοδαπής. Με τις συμβάσεις αυτές οι αλλοδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης παρέχουν πληρεξουσιότητα ή μεταβιβάζουν στους ημεδαπούς οργανισμούς τα δικαιώματα που καταπιστευτικά έχουν οι πρώτοι προς το σκοπό διαχείρισής τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, στο άρθρο 4 του Ν. 2054/1992 (ΦΕΚ Α' 104/30-6-1992) «Κύρωση διεθνούς συμβάσεως περί προστασίας των ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών, των παραγωγών φωνογραφημάτων και των οργανισμών ραδιοηχογράφησης που έγινε στη Ρώμη στις 26 Οκτωβρίου 1961», ορίζεται ότι κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες, εφόσον πληρούται μία από τις

ακόλουθες προϋποθέσεις: α) η εκτέλεση γίνεται σε άλλο συμβαλλόμενο κράτος, β) η εκτέλεση έχει εγγραφεί σε φωνογράφημα προστατευόμενο κατά το παρακάτω άρθρο 5 και γ) εκτέλεση μη εγγεγραμμένη σε φωνογράφημα μεταδίδεται από εκπομπή προστατευόμενη κατά το άρθρο 6, σύμφωνα δε με το άρθρο 5 παρ. 1 του ίδιου νόμου «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος θα παρέχει την εθνική μεταχείριση στους παραγωγούς φωνογραφημάτων, εφόσον πληρούνται μία από τις ακόλουθες περιπτώσεις: α) ο παραγωγός φωνογραφημάτων είναι υπήκοος άλλου συμβαλλόμενου κράτους (κριτήριο της υπηκοότητας), β) η πρώτη εγγραφή ήχου πραγματοποιήθηκε σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο εγγραφής), γ) το φωνογράφημα δημοσιεύτηκε για πρώτη φορά σε ένα άλλο συμβαλλόμενο κράτος (κριτήριο της δημοσίευσης)», ενώ κατά τη δεύτερη παράγραφο του παραπάνω άρθρου, «Όταν η πρώτη έκδοση έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, το φωνογράφημα όμως το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη δημοσίευση, δημοσιεύθηκε επίσης και σε ένα συμβαλλόμενο κράτος (σύγχρονη δημοσίευση), το φωνογράφημα αυτό θα θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά σε συμβαλλόμενο κράτος». Τέλος στην τρίτη παράγραφο του ίδιου άρθρου ορίζεται ότι «Κάθε συμβαλλόμενο κράτος μπορεί με γνωστοποίησή του, που κατατέθηκε στο Γενικό Γραμματέα του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, να δηλώσει ότι δεν θα εφαρμόσει είτε το κριτήριο της δημοσίευσης είτε το κριτήριο της εγγραφής. Η γνωστοποίηση αυτή μπορεί να κατατεθεί κατά τη στιγμή της κύρωσης, της αποδοχής, ή της προσχώρησης, ή οποτεδήποτε άλλοτε, στην τελευταία αυτή περίπτωση δεν θα έχει ισχύ παρά μόνο μετά παρέλευση έξι μηνών από την κατάθεσή της». Περαιτέρω στο άρθρο 12 του ίδιου νόμου ορίζεται «Εφόσον ένα φωνογράφημα που έχει εκδοθεί για σκοπούς εμπορικούς ή μία αναπαραγωγή αυτού του φωνογραφήματος χρησιμοποιείται αμέσως για ραδιοηλεκτρονική εκπομπή ή για οποιαδήποτε μετάδοση προς το κοινό, θα παρέχεται από το χρήστη προς τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες ή προς τους παραγωγούς φωνογραφημάτων ή και προς τους δύο μία εύλογη και ενιαία αμοιβή. Σε περίπτωση που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ αυτών, η εσωτερική νομοθεσία μπορεί να καθορίσει τους όρους κατανομής της αμοιβής αυτής». Από τις παραπάνω διατάξεις του Ν.2054/1992, προκύπτει ότι με αυτές καθιερώνεται ως κύρια μέθοδος προστασίας των αλλοδαπών δικαιούχων συγγενικών

δικαιωμάτων, η εξομοίωσή τους προς τους ημεδαπούς, με την παραχώρηση και στους αλλοδαπούς της «εθνικής μεταχείρισης», δηλαδή αυτής που παρέχεται από κάθε κράτος καταρχήν στους υπηκόους του ή στα νομικά πρόσωπα που εδρεύουν στο έδαφός του, η οποία παρέχεται εφόσον α) (για τους ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες) η εκτέλεση έγινε ή εγγράφηκε για πρώτη φορά στο έδαφός του ή μεταδόθηκε ραδιοτηλεοπτικά από το έδαφος αυτό, β) (για τους παραγωγούς φωνογραφήματων) τα φωνογραφήματα δημοσιεύθηκαν ή εγγράφηκαν για πρώτη φορά στο έδαφός του, καθώς και ότι αναγνωρίζεται το δικαίωμα των αλλοδαπών δικαιούχων ερμηνευτών ή εκτελεστών καλλιτεχνών και των παραγωγών φωνογραφήματων να αξιώνουν από το χρήστη μία ενιαία και εύλογη αμοιβή σε κάθε περίπτωση ραδιοτηλεοπτικής μετάδοσης ή παρουσίασης στο κοινό φωνογραφήματος προοριζομένου για το εμπόριο, σε περίπτωση δε που δεν υπάρχει συμφωνία μεταξύ τους, το ύψος της εύλογης αυτής αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται όπως, κατά τα παραπάνω, ορίζει η εθνική νομοθεσία για τους ημεδαπούς. Περαιτέρω, από τις ίδιες προαναφερόμενες διατάξεις (του Ν.2054/1992) συνάγεται σαφώς, ότι αν η πρώτη έκδοση ενός φωνογραφήματος έγινε μεν σε μη συμβαλλόμενο κράτος, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, το φωνογράφημα όμως αυτό το αργότερο μέσα σε τριάντα ημέρες από την πρώτη παρουσίαση (δημοσίευση), παρουσιάσθηκε (δημοσιεύθηκε) σε συμβαλλόμενο κράτος, όπως και η Ελλάδα, παρέχεται εθνική μεταχείριση και στους αλλοδαπούς ερμηνευτές ή εκτελεστές καλλιτέχνες και τους παραγωγούς του φωνογραφήματος που θεωρείται ότι εκδόθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα. Σύμφωνα με τα παραπάνω και ειδικότερα, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 55 παρ 2 του Ν 2121/1993, στο οποίο καθιερώνεται το τεκμήριο αρμοδιότητας διαχείρισης των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης, του άρθρου 58 του ίδιου νόμου στο οποίο ορίζεται ότι «Οι διατάξεις των άρθρων 54 έως 57 του παρόντος νόμου εφαρμόζονται αναλόγως στη διαχείριση και την προστασία των συγγενικών δικαιωμάτων που ρυθμίζονται από το προηγούμενο κεφάλαιο του παρόντος νόμου» και του άρθρου 5 παρ 2 του Ν.2054/1992, προκύπτει ότι στην περίπτωση της, κατά την προαναφερόμενη έννοια του τελευταίου αυτού άρθρου (5 παρ. 2 του

N.2054/1992) «σύγχρονης δημοσίευσης» φωνογραφήματος, οι ημεδαποί οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης νομιμοποιούνται να επιδιώξουν την διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί αντίστοιχοι δικαιούχοι για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα (βλ.ΜΠρΑθ418/2004, ΜΠρΘεσ 14115/2004, ΜΠρΘεσ 12188/2004, ΜΠρΘεσ 29236/2002, ΜΠρΘεσ 12368/2004, αδημ.). Τέλος, στο άρθρο 728 παρ.1 ΚΠολΔ, ορίζονται περιοριστικά περιπτώσεις κατά τις οποίες επιτρέπεται στο Δικαστήριο να επιδικάσει προσωρινά ως ασφαλιστικό μέτρο, κάποια απαίτηση. Μεταξύ των άλλων προβλέπεται και κάθε περίπτωση που η προσωρινή επιδίκαση ορίζεται από τις διατάξεις του ουσιαστικού δικαίου (περ. ζ'). Κατά το άρθρο δε 49 παρ.1 εδ δ' του Ν.2121/1993 σε περίπτωση διαφωνίας των χρηστών και των οργανισμών συλλογικής διαχείρισης το ύψος της εύλογης αμοιβής και οι όροι πληρωμής της καθορίζονται από το Μονομελές Πρωτοδικείο κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Με την τελευταία διάταξη προβλέπεται περίπτωση προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής που προβλέπει η ουσιαστικού δικαίου διάταξη του πρώτου εδαφίου της παρ.1 του παραπάνω άρθρου. Αυτό συνάγεται από το ότι η διάταξη δεν ορίζει μόνο για τον καθορισμό της εύλογης αμοιβής κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, αλλά και τους όρους πληρωμής αυτής. Άλλωστε δεν θα είχε άλλο λόγο να θεσπιστεί η παραπάνω ρύθμιση, παρά μόνο για να ορίσει ρητά την προσωρινή καταβολή της εύλογης αμοιβής δεδομένου ότι προβλέπεται στη συνέχεια ότι οριστικά για την αμοιβή αποφαινεται το αρμόδιο δικαστήριο. Η άποψη αυτή ενισχύεται και από το όλο πνεύμα των αντίστοιχων ρυθμίσεων του νόμου 2121/1993, που είναι η προστασία των ερμηνευτών ή εκτελεστών υλικών φορέων και τέτοια προστασία δεν θα αποτελούσε η αναγνώριση μόνο της ύπαρξης της απαίτησης. Το ποσό της κατά τα παραπάνω προσωρινής επιδίκασης δεν μπορεί να υπερβεί συνολικά το μισό της πιθανολογούμενης απαίτησης, αφού η περίπτωση αυτή δεν περιλαμβάνεται στις εξαιρέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 729 ΚΠολΔ (βλ ΠΠρΑθ 3318/1998 ΔΕΕ 1999. 403, ΜΠρΘεσ 26233/2008, ΜΠρΘεσ 7393/2006, ΜΠρΘεσ 23248/2005, αδημ., βλ αντιθ. περί μη δυνατότητας προσωρινής επιδίκασης της εύλογης αμοιβής, ΜΠρΤρικ 1249/2002 ΕπισκΕμπΔ 2002.1155, ΜΠρΤρ 1253/2002 ΕπισκΕμπΔ 2003. 230).

Στην προκειμένη περίπτωση, με την κρινόμενη αίτησή της η αιτούσα, ισχυρίζεται ότι η ίδια ιδρύθηκε με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών, ως ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των συγγενικών δικαιωμάτων κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, η δε λειτουργία της εγκρίθηκε με την αναφερόμενη υπουργική απόφαση που δημοσιεύθηκε νόμιμα και μέλη της είναι οι μέχρι την ίδρυσή της οργανισμοί, ο πρώτος με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ», ο δεύτερος με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ – ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και ο τρίτος με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.», έχοντας τις αναφερόμενες στον άνω νόμο αρμοδιότητες διαχείρισης, μεταξύ των οποίων είναι και η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής που προβλέπεται από τη διάταξη του άρθρου 49 του νόμου αυτού για λογαριασμό των μελών της, οι εξουσίες των οποίων έχουν ανασταλεί με τον ίδιο νόμο, για την χρησιμοποίηση υλικού φορέα ήχου και εικόνας κ.λ.π. και για παρουσίαση έργων στο κοινό. Ότι οι οργανισμοί-μέλη της, τους οποίους εκπροσωπεί, έχουν υπογράψει συμβάσεις αμοιβαιότητας με τους ενδεικτικά αναφερόμενους στην αίτηση αλλοδαπούς οργανισμούς συλλογικής διαχείρισης για την είσπραξη και τη διανομή της εύλογης αμοιβής αλλοδαπών φορέων, σε κάθε δε περίπτωση έχουν την εξουσία αυτή για τους τελευταίους, καθόσον όλο το ξένο ρεπερτόριο δημοσιεύεται συγχρόνως στην Ευρώπη, αμέσως μετά την πρώτη έκδοσή του. Ότι τα μέλη της συνέταξαν από κοινού τα αναφερόμενα στην αίτηση αμοιβολόγια, τα οποία σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 3 του Ν. 2121/93, γνωστοποίησαν στο κοινό με δημοσίευση στις αναφερόμενες σ' αυτή εφημερίδες και κάλεσαν τους χρήστες δημόσιας εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου, μεταξύ των οποίων τον καθ' ου, που χρησιμοποιεί δημόσια τέτοιους υλικούς φορείς ήχου στο κατάστημά του (μπαρ) στο

να προβεί σε συμφωνία για την καταβολή εύλογης και ενιαίας κατά το παραπάνω άρθρο 49 του Ν 2121/1993 αμοιβής, ο τελευταίος όμως αρνήθηκε

την καταβολή τέτοιας αμοιβής και την οποιαδήποτε σχετική διαπραγμάτευση, παρότι κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013 χρησιμοποίησε στο κατάστημα του, που λειτουργεί από 8 έως 12 μήνες το έτος, καθημερινά, όλες τις ώρες της λειτουργίας του, μουσική από υλικούς φορείς ήχου, με μουσικό ρεπερτόριο, όπως δειγματοληπτικά αναφέρονται σ' αυτή έργα ελλήνων και αλλοδαπών καλλιτεχνών. Ότι με βάση τις ελάχιστες κατ' έτος επιμέρους αμοιβές, που καθορίζονται για τα ως άνω έτη στο αμοιβολόγιο που συντάχθηκε, σε ποσοστό επί των ακαθαρίστων εσόδων του, με προσδιορισμό ελαχίστου ποσού κατ' έτος για επιχείρηση στην οποία η μουσική είναι χρήσιμη, όπως το κατάστημα του καθ' ου και τα οποία (ελάχιστα ποσά) συναρτώνται με το εμβαδόν και τη διάρκεια λειτουργίας χρήσης, η συνολική εύλογη αμοιβή, που οφείλει αυτός για τη χρήση από 2011 έως και 2013 συνυπολογιζομένου και του ΦΠΑ 23% ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 15.498,00€ (5.166,00€ κατ' έτος). Με βάση το ιστορικό αυτό, ζητεί να αναγνωρισθεί το δικαίωμα της για αξίωση εύλογης αμοιβής κατ' άρθρο 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993, να καθορισθεί το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής για τους υλικούς φορείς ήχου, που χρησιμοποίησε ο δεύτερος καθ' ου, μεταδίδοντας μουσικό ρεπερτόριο σε δημόσια εκτέλεση στο κατάστημα του κατά τα προαναφερόμενα έτη στο ποσό των 5.166,00€ κατ' έτος και συνολικά στο ποσό των 15.498,00€ με ΦΠΑ που της οφείλει και να υποχρεωθεί ο προαναφερόμενος καθ' ου να της καταβάλλει, προσωρινά, το ήμισυ του προαναφερόμενου ποσού, ήτοι το ποσό των 7.749,00€. Επιπλέον, ζητεί να υποχρεωθεί ο δεύτερος καθ' ου να της προσκομίσει τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που χρησιμοποίησε κατά τα επίδικα έτη, προκειμένου να προβεί στη διανομή των αμοιβών στους δικαιούχους και να συνεχίσει ανά μήνα να της προσκομίζει κατάλογο με το μουσικό ρεπερτόριο που χρησιμοποιεί και να καταδικασθεί αυτός στο ποσό των δικαστικών της εξόδων ύψους 500,00€ αποτελούμενο από έξοδα σύνταξης και κοινοποίησης αίτησης, αμοιβή του εισπράκτορά της, παράσταση δικηγόρου της σύμφωνα με τη διάταξη 63B του Ν. 2121/1993, στα οποία υποβλήθηκε λόγω άρνησης του καθ' ου να προσκομίσει τα οικονομικά του στοιχεία. Η αίτηση αρμόδια εισάγεται για να συζητηθεί ενώπιον αυτού του Δικαστηρίου, κατά τη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων και, σύμφωνα με όσα εκτίθενται στη μείζονα νομική σκέψη, είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθρων 1, 2 παρ.1, 3, 46,

47, 49, 54- 58 του Ν.2121/1993, 2, 3, 4, 5, 7, 12 του Ν 2054/1992, 682 επ., 728 παρ 1 περ.ζ', 729 παρ.2, 450 επ, 731, 732 ΚΠολΔ, 901 επ. ΑΚ, πλην του αιτήματος περί αναγνώρισης δικαιώματος της αιτούσας για αξίωση εύλογης αμοιβής κατ' άρθρο 49 παρ. 1 Ν. 2121/1993, το οποίο είναι απορριπτέο ως μη νόμιμο, διότι αν και δύναται να κριθεί ως προδικαστικό, είναι μη νόμιμο ως αυτοτελές αίτημα καθότι η αναγνώριση δικαιώματος είναι δυνατόν να επιτευχθεί μόνο με αναγνωριστική αγωγή, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 70 ΚΠολΔ και όχι με αίτηση λήψης ασφαλιστικών μέτρων (βλ.

«Ασφαλιστικά μέτρα» Ε έκδοση, σελ. 31). Επίσης απορριπτέο ως μη νόμιμο είναι το αίτημα περί παράδοσης εκ μέρους του δεύτερου καθ' ου καταλόγου του μουσικού ρεπερτορίου, κατά το μέρος που αφορά στη χρήση αυτού στο μέλλον και συγκεκριμένα κάθε μήνα, διότι η κατά τη διάταξη του άρθρου 56 παρ. 4 του Ν. 2121/1993 υποχρέωση παράδοσης εκ μέρους του χρήστη αντίστοιχου καταλόγου έχει ως σκοπό την πραγματοποίηση των διανομών των εισπραττομένων αμοιβών κατά το άρθρο 55 του ίδιου νόμου και συνεπώς προϋποθέτει τη δημόσια εκτέλεση μουσικών έργων, η οποία όμως, αναφερόμενη στο μέλλον αποτελεί γεγονός μελλοντικό και αβέβαιο, με συνέπεια να μην έχει γεννηθεί υποχρέωση του δεύτερου καθ' ου για παράδοση του μελλοντικού καταλόγου δημόσιας εκτέλεσης μουσικών έργων στο κατάστημά του, οπότε δεν συντρέχει και περίπτωση εξαναγκασμού του προς εκπλήρωση αυτού. Απορριπτέο όμως ως μη νόμιμο είναι και το αίτημα της αιτούσας να συμπεριληφθεί στα δικαστικά της έξοδα και η αμοιβή του εισπράκτορά της, καθόσον η αμοιβή αυτού ανάγεται στα έξοδα λειτουργίας της και δεν αποτελεί αποδοτέο, κατά τη διάταξη του άρθρου 189 ΚΠολΔ έξοδο, ενώ η αιτούσα ούτε επισυνάπτει στη δικογραφία κατάλογο των εξόδων της, ούτε προσδιορίζει κατ' είδος και ποσό τα επί μέρους κονδύλια, που συναπαρτίζουν το συνολικώς αιτούμενο, από τον καθ' ου, ποσό των 500 ευρώ και ως εκ τούτου, σύμφωνα και με τη διάταξη του άρθρου 191 παρ. 2 του ΚΠολΔ, το Δικαστήριο, στην περίπτωση επιδίκασης δικαστικών εξόδων, θα προβεί στον προσδιορισμό τους με βάση τα στοιχεία της δικογραφίας και τις γνωστές σε αυτό δικαστικές και εξώδικες ενέργειές της. Πρέπει, επομένως, κατά το μέρος που κρίθηκε νόμιμη, να ερευνηθεί περαιτέρω η βασιμότητά της

και από ουσιαστική άποψη. Προσκομίζεται δε για το παραδεκτό της παράστασης του πληρεξούσιου δικηγόρου της αιτούσας στην παρούσα δίκη το υπ' αριθ. Β- 531/19-3-2015 γραμμάτιο προκαταβολής εισφορών του Δ.Σ. Κατερίνης.

Από την εκτίμηση της με πολιτικό όρκο κατάθεσης του μάρτυρα απόδειξης και την χωρίς όρκο εξέταση του δεύτερου καθ' ου, που εξετάσθηκαν στο ακροατήριο του Δικαστηρίου, των φωτογραφιών η γνησιότητα των οποίων δεν αμφισβητείται, όλων ανεξαιρέτως των εγγράφων που επικαλείται και νόμιμα προσκομίζει η αιτούσα και όσα ανέπτυξε προφορικά και με το σημείωμά του ο πληρεξούσιος αυτής και από την εν γένει διαδικασία πιθανολογήθηκαν τα ακόλουθα: Η αιτούσα είναι ενιαίος οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας συγγενικών δικαιωμάτων, που έχει συσταθεί νόμιμα κατά το άρθρο 54 παρ. 4 του Ν. 2121/1993, με το από 28-9-2011 ιδιωτικό συμφωνητικό, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στα βιβλία του Πρωτοδικείου Αθηνών, με αριθμό 15616/06-10-2011, και η λειτουργία της εγκρίθηκε με την από 9-12-2011 ΥΠΠΟΤ/ΓΔΣΠ/ΔΙΓΡΑΜ/686/124043 απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ Β' 3245/30-12-2011. Μόνοι εταίροι και μέλη της είναι οι μέχρι την ίδρυσή της οργανισμοί συλλογικής διαχείρισης, οι οποίοι πριν την ίδρυσή της λειτουργούσαν με έγκριση του Υπουργού Πολιτισμού και διαχειρίζονταν από κοινού και εισέπρατταν την εύλογη και ενιαία αμοιβή του άρθρου 49 παρ.1 του Ν. 2121/1993, ήτοι ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης και προστασίας των δικαιωμάτων των παραγωγών υλικών φορέων ήχου ή ήχου και εικόνας, με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΠΑΡΑΓΩΓΩΝ ΥΛΙΚΩΝ ΦΟΡΕΩΝ ΗΧΟΥ ή ΗΧΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΑΣ» και το διακριτικό τίτλο «GRAMMO», ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων τραγουδιστών-ερμηνευτών με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΩΝ – ΕΡΜΗΝΕΥΤΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και το διακριτικό τίτλο «ΕΡΑΤΩ» και ο οργανισμός συλλογικής διαχείρισης δικαιωμάτων ελλήνων μουσικών με την επωνυμία «ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΜΟΥΣΙΚΩΝ ΣΥΝ.Π.Ε.» και το διακριτικό τίτλο «ΑΠΟΛΛΩΝ», με τις προβλεπόμενες από τον άνω νόμο αρμοδιότητες και υποχρεώσεις, μεταξύ των οποίων ο

καθορισμός, η είσπραξη και διανομή της εύλογης αμοιβής του άρθρου 49 του ίδιου νόμου για το σύνολο του ρεπερτορίου των μελών τους, για τις οποίες αρμόδια πλέον κατέστη η αιτούσα, η οποία νομιμοποιείται, κατά τεκμήριο, σύμφωνα με τα άρθρα 55 παρ 2 και 58 του ίδιου νόμου, να ενεργήσει δικαστικά για τη διαχείριση ή προστασία εξουσιών, που απορρέουν από το ως άνω περιουσιακό τους δικαίωμα και είναι αντικείμενο διαχείρισης αυτών, αφού προσκομίζει τους πίνακες των μελών της και δηλώνει ότι έχει αυτή την εξουσία. Ήδη η αιτούσα ως διαχειριζόμενη τα πνευματικά και συγγενικά δικαιώματα των μελών της, τα οποία προστατεύει, έχει, εκτός άλλων, καταρτίσει συμβάσεις με πλήθος χρηστών και κατόπιν αιτήσεών τους έχουν εκδοθεί δικαστικές αποφάσεις, αρκετές από τις οποίες προσκομίζει, με τις οποίες κρίθηκε ότι νομιμοποιείται ενεργητικά για την επιδίωξη του καθορισμού και της επιδίκασης της εύλογης αμοιβής τόσο ημεδαπών όσο και αλλοδαπών φορέων συγγενικών δικαιωμάτων. Ειδικότερα ως προς τους αλλοδαπούς φορείς, πιθανολογήθηκε ότι η αιτούσα, ως μόνος και αντιπροσωπευτικός στην ημεδαπή οργανισμός διαχείρισης των συγγενικών δικαιωμάτων των μουσικών, τραγουδιστών και παραγωγών, έχει συνάψει με αντίστοιχους αλλοδαπούς οργανισμούς συμβάσεις αμοιβαιότητας, όπως ενδεικτικά με τον ολλανδικό «SENA», τον Γερμανικό «GVL», τον ιταλικό «SCF», τον γαλλικό «SCPP», τον βρετανικό «PPL», το ρωσικό «RPA», κ.α., με βάση τις οποίες νομιμοποιείται για τη διαπραγμάτευση, είσπραξη, διεκδίκηση και διανομή της εύλογης αμοιβής που δικαιούνται και οι αλλοδαποί μουσικοί, ερμηνευτές και παραγωγοί για τη χρήση του ρεπερτορίου τους στην Ελλάδα. Εξάλλου, σύμφωνα και με τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής, όλα τα μουσικά έργα, ακόμη και τα προερχόμενα από χώρες που δεν έχουν κυρώσει τη Σύμβαση της Ρώμης της 26-10-1961, σε χρονικό διάστημα τριάντα ημερών από την πρώτη δημοσίευσή τους, με βάση τις ανάγκες της αγοράς σε παγκόσμια κλίμακα και την ραγδαία εξάπλωση των παλαιών και νέων εξελιγμένων και ταχύτατων μέσων επικοινωνίας, όπως π.χ. το διαδίκτυο, δημοσιεύονται και παρουσιάζονται στην Ελλάδα, όπως σε όλη την Ευρώπη και συνεπώς, σύμφωνα με όσα αναφέρονται σχετικά στη νομική σκέψη της παρούσας, η αιτούσα νομιμοποιείται σε κάθε περίπτωση και κατά τεκμήριο

και προς τους αλλοδαπούς φορείς των συγγενικών δικαιωμάτων, στους οποίους σύμφωνα με τις προαναφερόμενες διατάξεις του Ν. 2054/1992 παρέχεται «εθνική μεταχείριση» στην περίπτωση της «σύγχρονης δημοσίευσης». Η ίδρυση της αιτούσας έγινε σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 54 - 57 του Νόμου 2121/1993 και η λειτουργία της, όπως προαναφέρθηκε, εγκρίθηκε με απόφαση του Υπουργού Πολιτισμού και Τουρισμού, που δημοσιεύθηκε νόμιμα στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ο οποίος και ελέγχει σύμφωνα με την παράγραφο 4 του άρθρου 54 του Ν. 2121/1993, την αντιπροσωπευτικότητά της με βάση το ρεπερτόριο που διαχειρίζεται και τους καλλιτέχνες που καλύπτει, ενεργεί δε στο όνομά τους για το μουσικό ρεπερτόριο που διαχειρίζεται, ενώ την αντιπροσωπευτικότητά της έχει κρίνει ο Οργανισμός Πνευματικής Ιδιοκτησίας (Ο.Π.Ι.). Στο πλαίσιο των αρμοδιοτήτων τους οι προαναφερόμενοι οργανισμοί, μέλη της αιτούσας, συνέταξαν από κοινού, κατάλογο με τις αμοιβές που απαιτούσαν από τους χρήστες (αμοιβολόγιο), για τα έτη 2001, 2002 και κατάλογο για τα έτη 2003, 2004, 2005, τους οποίους (καταλόγους), σύμφωνα με το άρθρο 56 παρ.1 του Ν 2121/1993, γνωστοποίησαν στο κοινό δημοσιεύοντας τον πρώτο (κατάλογο) στις εφημερίδες «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» στις 15-9-2000, «ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ» στις 14-9-2000 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» στις 14-9-2000 και τον δεύτερο στις εφημερίδες «ΑΥΓΗ» στις 06-6-2003, «ΓΕΝΙΚΗ ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΩΝ» στις 02-5-2003 και «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» στις 02-5-2003. Το ίδιο ως άνω δεύτερο αμοιβολόγιο δημοσίευσε και η αιτούσα ως ενιαίος οργανισμός στις εφημερίδες «ΑΥΓΗ» στις 20-4-2012, «ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΗΣ» στις 19-4-2012 και «ΚΕΡΔΟΣ» στις 20-4-2012, κάλεσε δε τους χρήστες δημόσια εκτέλεσης των υλικών φορέων ήχου σε υπογραφή συμφωνίας για την καταβολή της νόμιμης αμοιβής. Σύμφωνα με τους παραπάνω καταλόγους, προκειμένου για χρήση μουσικού ρεπερτορίου με δημόσια εκτέλεση σε καταστήματα και καθόσον αφορά επιχειρήσεις στις οποίες η μουσική είναι απαραίτητη για τη λειτουργία τους, όπως είναι οι ντίσκο, τα κλαμπ, τα μπαρ κ.λ.π. η οφειλόμενη αμοιβή καθορίστηκε σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων τους, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος ανάλογα με την επιφάνεια του καταστήματος. Με βάση το αμοιβολόγιο αυτό η ελάχιστη αμοιβή καθορίστηκε, εφόσον η επιφάνεια του καταστήματος είναι από 101,00 τετραγωνικά μέτρα έως 200,00 τετραγωνικά μέτρα για τα έτη 2011, 2012 και

2013 στο ποσό των 4.200,00€ κατ' έτος, το οποίο με ΦΠΑ 23% ανέρχεται στο συνολικό ποσό των 5.166,00 (4.200,00€ + 966,00€) ευρώ κατ' έτος. Μεταξύ των χρηστών υλικών φορέων ήχου είναι και ο δεύτερος καθ' ου

ο οποίος λειτουργεί και εκμεταλλεύεται στο

κατάστημα (μπαρ), με το διακριτικό τίτλο εμβαδού 120,00 περίπου τετραγωνικών μέτρων, όπου σε καθημερινή βάση και καθ' όλη τη διάρκεια της λειτουργίας του ανωτέρω χρησιμοποιούσε ελληνική και ξένη μουσική, που είναι απαραίτητη για την προσέλκυση και την ψυχαγωγία των πελατών του, έχοντας ηχητική εγκατάσταση με ηχεία αναμετάδοσης. Αυτός αν και χρησιμοποιούσε επί τρία έτη το ενδεικτικά αναφερόμενο στην κρινόμενη αίτηση μουσικό ρεπερτόριο των ενδεικτικά αναφερόμενων μελών της αιτούσας, όπως ελληνικά και ξένα κυρίως τραγούδια και παρόλο που προσκλήθηκε από την τελευταία για διαπραγμάτευση καθορισμού και καταβολής της ως άνω εύλογης αμοιβής, αρνήθηκε. Όπως πιθανολογήθηκε από την κατάθεση του μάρτυρα απόδειξης προτάθηκε σ' αυτόν να συμβιβασθεί με την καταβολή ποσού 1.000,00€ πλέον ΦΠΑ για κάθε έτος πλην όμως δεν δέχθηκε. Ο ίδιος δε ο δεύτερος καθ' ου κατέθεσε ότι το ποσό είναι υπερβολικό και προσκόμισε απόδειξη καταβολής ποσού 549,81€ στην Α.Ε.Π.Ι., πλην όμως αυτό αφορά αμοιβή για πνευματικά και όχι συγγενικά δικαιώματα. Με βάση τα ανωτέρω η εύλογη αμοιβή που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος καθ' ου στην αιτούσα ετησίως για τη χρήση των υλικών φορέων ήχου για κάθε ένα από τα έτη 2011, 2012 και 2013 πρέπει να καθοριστεί με βάση το κοινό αμοιβολόγιο, που συνέταξε η αιτούσα για καταστήματα από 101 τ.μ. έως 200 τ.μ. σε ποσοστό 10% επί των ακαθαρίστων εσόδων της επιχείρησής του, με ελάχιστο ποσό κατ' έτος για το έτος 2011 σε 4.200,00€, για το έτος 2012 σε 4.200,00€, για το έτος 2013 σε 4.200,00€ και συνολικά σε 12.600,00€, πλέον ΦΠΑ (23%) ύψους 2.898,00€ και συνολικά 15.498,00€, καθώς το κατάστημα του λειτουργεί 8 έως 12 μήνες, με συνέπεια η αμοιβή της αιτούσας να καθορίζεται στο παραπάνω ποσό. Επίσης, πρέπει, να υποχρεωθεί ο καθ' ου να παραδώσει στην αιτούσα τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίασε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013. Περαιτέρω, πιθανολογείται ότι συντρέχει

επείγουσα περίπτωση για την προσωρινή επιδίκαση του ημίσεως του ως άνω προσδιορισθέντος ποσού της εύλογης αμοιβής των δικαιούχων των συγγενικών δικαιωμάτων, ώστε να μειωθεί η οικονομική ζημία της αιτούσας και να μη υποστούν οι δικαιούχοι ανεπανάρθωτη βλάβη, πολλοί από τους οποίους αποβλέπουν στο έσοδο αυτό για την κάλυψη των μη επιδεικτικών αναβολής βιοτικών αναγκών τους. Συνακόλουθα, πρέπει η αίτηση να γίνει δεκτή ως βάσιμη και από ουσιαστική άποψη, να καθοριστεί, προσωρινά, το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλει ο δεύτερος καθ' ου στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που χρησιμοποίησε κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013 στο ποσό των 15.498,00€ και να υποχρεωθεί αυτός να καταβάλει, προσωρινά, στην αιτούσα το ήμισυ του ως άνω ποσού της εύλογης αμοιβής και συγκεκριμένα το ποσό των 7.749,00€. Επίσης, πρέπει, να υποχρεωθεί ο άνω καθ' ου να παραδώσει στην αιτούσα καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίασε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013. Τέλος, πρέπει, μετά από σχετικό αίτημα να καταδικασθεί ο δεύτερος καθ' ου στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας (άρθρ. 176 ΚΠολΔ), όπως ορίζεται ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΘΕΩΡΕΙ ότι η αίτηση δεν ασκήθηκε ως προς πρώτο και τρίτη των καθ' ων.

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία λοιπών διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ ό,τι κρίθηκε απορριπτέο.

ΔΕΧΕΤΑΙ κατά τα λοιπά την αίτηση.

ΚΑΘΟΡΙΖΕΙ, προσωρινά, το ύψος της εύλογης και ενιαίας αμοιβής που πρέπει να καταβάλλει ο δεύτερος των καθ' ων στην αιτούσα για τους υλικούς φορείς ήχου που παρουσίασε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013 στο ποσό των δεκαπέντε χιλιάδων τετρακοσίων ενενήντα οκτώ (15.498,00) ευρώ.

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον δεύτερο καθ' ου να καταβάλει, προσωρινά, στην αιτούσα το ήμισυ της ανωτέρω καθορισθείσας εύλογης αμοιβής και συγκεκριμένα το ποσό των επτά χιλιάδων επτακοσίων σαράντα εννέα (7.749,00) ευρώ.

9^ο φύλλο της υπ' αριθ. 13^η/2015 αποφ. Μον/λούς Πρωτ/κείου Κατερίνης

ΥΠΟΧΡΕΩΝΕΙ τον δεύτερο καθ' ου να παραδώσει στην αιτούσα τους καταλόγους με τους τίτλους του μουσικού ρεπερτορίου που παρουσίασε στο κατάστημά του κατά τα έτη 2011, 2012 και 2013.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΕΙ, τον καθ' ου στα δικαστικά έξοδα της αιτούσας, τα οποία ορίζει σε τριακόσια (300,00) ευρώ.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύθηκε στην σε έκτακτη, δημόσια στο ακροατήριό του συνεδρίαση, απόντων των διαδίκων και του πληρεξούσιου δικηγόρου της αιτούσας, την 16^η Απριλίου 2015.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΓΙΑ ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ

Φ270
ΑΚΡΙΒΕΣ (ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ ΥΠΗΡΕΣΙΑΚΟ)
Κατερίνη 21/1/2016

Μ.Κ.Ρ.